

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 18-009
Startnummer appelland: 198903683

Appelland heeft herziening gevraagd van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie geweest onder nummer 84413 op de klacht van Regio Oost van de KNZB:

Datum: 23 februari 2018

Sanctie: met ingang van 24 februari 2018 niet deelnemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode waarin het team waarvoor appelland als vaste speler staat of wordt opgegeven, 5 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams, NTC en Jeugd.

Overweging: onbeheerst spel en elleboogstoot (artikel L6.1).

Wedstrijd: De Eerste Kolk H1 – Deltasteur H3, gespeeld op 17 februari 2018.

De Commissie van Beroep heeft appelland met ingang van 9 maart 2018 opschorting van de door de Tuchtcommissie in de onderhavige tuchtzaak opgelegde straf verleend.

De Commissie van Beroep heeft de zaak van appelland behandeld op 17 maart 2018. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. W. Meijerink, voorzitter, F.A.W.P. van Lierop, fungerend secretaris, en mr. R.L.J. Toet, lid.

De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de op de zaak betrekking hebbende processtukken, waaronder het beroepschrift van appelland en de aanvullende verklaring van scheidsrechter H. d.d. 14 maart 2018.

De Commissie van Beroep heeft besloten de behandeling van de zaak in tweeën te splitsen, namelijk eerst beoordeling van een aantal reglementaire vragen en vervolgens de sportief inhoudelijke beoordeling.

Reglementair:

Herziening

Allereerst dient te worden gezien of het Reglement Tuchtrechtspraak herziening toelaat. Op grond van artikel L 35 Reglement Tuchtrechtspraak kan een (eind)beslissing alleen voor herziening in aanmerking komen indien zich één of meer nieuwe feiten hebben geopenbaard, die als zij tijdens behandeling van de zaak bekend waren geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben geleid. Appelland voert aan buiten zijn schuld om niet in de gelegenheid te zijn geweest om verweer te voeren. Hij acht daarom L 18 van het Reglement Tuchtrechtspraak (geen verweer, geen beroep) niet van toepassing. Samen met appelland is vastgesteld dat het door appelland aangevoerde geen nieuw feit is in de zin van artikel L 35. Herziening is dus niet mogelijk. Resteert de vraag naar toepassing van artikel L 18 van het Reglement Tuchtrechtspraak.

Artikel L 18 Reglement Tuchtrechtspraak: geen verweer, geen beroep

1. Uit de uitspraak van de Tuchtcommissie blijkt dat appelland zich noch mondeling noch schriftelijk verweerd heeft in de procedure bij de Tuchtcommissie. In artikel L 18 van het Reglement L Tuchtrechtspraak van de KNZB staat het volgende vermeld:
'In geval een behoorlijk opgeroepen aangeklaagde op plaats, dag en uur door de Tuchtcommissie voor de behandeling van de zaak bepaald verstek laat gaan door niet te verschijnen, dan wel geen mondeling dan wel geen schriftelijk verweer te voeren, is de Tuchtcommissie bevoegd om grond van de haar bekende feiten en bescheiden uitspraak te doen, zonder dat hiertegen verzet c.q. beroep mogelijk is'.
2. Bij de hierna volgende overwegingen geldt als uitgangspunt dat de Tuchtrechtspraak binnen de KNZB moet voldoen aan de algemene beginselen van een behoorlijk proces. Daartoe behoort het recht op een behandeling en een beslissing binnen een redelijke termijn, het verdedigingsbeginsel (hoor en wederhoor) en het motiveringsbeginsel (het recht op motivering van de uitspraak). Daartoe behoort tevens dat er sprake is van equality of arms, op grond waarvan de aangeklaagde dezelfde kansen moet krijgen als de aanklager om bewijsmiddelen in te brengen, gegevens te betwisten en rechtsmiddelen aan te wenden. Uitgangspunt bij de algemene beginselen van een behoorlijk proces is dat een aangeklaagde het recht heeft om gehoord te worden. De hoofdregel is dat een partij die afwezig was terwijl de zaak werd behandeld en die veroordeeld wordt "bij verstek" vervolgens verzet kan aantekenen. Denkbaar is dat de regelgeving in het kader van Tuchtrechtspraak bepaalt dat wanneer een partij verstek laat gaan, de uitspraak geacht wordt op tegenspraak te zijn geweest. In dat geval is geen verzet meer mogelijk, alleen nog hoger beroep. Het recht om in hoger beroep te gaan wordt in de rechtspraak en literatuur aangemerkt als één van de beginselen van een behoorlijk proces. Een partij moet in een proces in hoger beroep kunnen gaan, een gang naar de rechter in tweede instantie moet in beginsel opstaan.

3. In het kader van Tuchtrechtspraak kan de organisatie waarbinnen de Tuchtrechtspraak plaatsvindt haar eigen regels stellen. In het geval van het KNZB worden deze regels vastgesteld door de Algemene Ledenvergadering. Bij de interpretatie en de toepassing van het Tuchtrecht, dienen de algemene beginselen van een behoorlijk proces mee te wegen.
4. Het hierboven genoemde artikel L 18 staat op gespannen voet met de hierboven beschreven algemene beginselen van een behoorlijk proces. Artikel L 18 sluit immers zowel verzet als hoger beroep uit. En dat betekent dat de aangeklaagde, ongeacht de oorzaak waarom hij zich niet heeft kunnen verweren in eerste aanleg bij de Tuchtcommissie, het recht op een nadere toetsing van een jegens hem genomen beslissing wordt ontnomen. De Commissie van Beroep is van mening dat er in zaken van zodanige feiten en omstandigheden sprake kan zijn, dat het recht van de aangeklaagde om een behoorlijk proces te verkrijgen bij het antwoord op de vraag of zijn beroep bij de Commissie van Beroep ontvankelijk is doorslaggevend kan zijn. Aan deze bijzondere omstandigheden dienen motiveringseisen te worden gesteld, en deze omstandigheden moeten, gemeten naar objectieve maatstaven, vaststaan.
5. Los van de situatie waarin de oproeping reglementair correct is uitgevoerd, zijn er andere omstandigheden denkbaar waarin het redelijk zou zijn dat de bij verstek veroordeelde in appél gehoord wordt. Het is een misverstand om te denken dat artikel L 18 de aangeklaagde belet om in appél te gaan. In appél gaan kan altijd. Het is echter aan de Commissie van Beroep om met inachtneming van het artikel L 18 te beoordelen of een appél behandeld kan worden (met andere woorden of het verzoek ontvankelijk is in appél op basis van 'bijzondere omstandigheden').
6. De Commissie van Beroep heeft gezien of er van dergelijke 'bijzondere omstandigheden' sprake is geweest:
 - a. Door onkundig en ontijdig handelen binnen zijn vereniging is appelland ernstig geschaad in het voeren van verweer tegen de uitspraak van de Tuchtcommissie, terwijl appelland heeft aangegeven dit zeker te willen doen. Op zich is een gebrekkige organisatie binnen een vereniging echter geen reden om van artikel L 18 af te wijken.
 - b. Binnen de vereniging is discussie geweest of verweer voeren wel nodig was nu de scheidsrechter had aangegeven dat naar zijn mening appelland geen (verdere) straf verdient. Appelland is hierdoor op het verkeerde been gezet en heeft te veel waarde gehecht aan de verklaring van de scheidsrechter. Het is immers niet de scheidsrechter die de straf bepaalt en een dergelijke verklaring is op zich dan ook geen reden om van artikel L 18 af te wijken.
 - c. Evenwel had beklagde na een dergelijke verklaring en de tamelijk uitgebreide onderbouwing ervan in redelijkheid niet een disproportionele straf van 5 wedstrijden uitsluiting kunnen verwachten. Om die reden is het naar de mening van de Commissie van Beroep in dit geval redelijk en billijk dat aan appelland een kans op verweer wordt geboden.

Gelet op het bovenstaande acht de Commissie van Beroep zich ontvankelijk om het beroep van appelland in behandeling te nemen.

Sportief inhoudelijk:

7. In het tuchtrapport van scheidsrechter H. staat vermeld dat appelland *'wordt aan de arm vastgehouden en probeert uit de grip te komen van de midachter. Geeft tijdens het duel een elleboogstoot-beweging richting het hoofd van de midachter. De beklagde deed het niet expres, en de beweging werd uitgelokt. Desalniettemin was het een gevaarlijke onbeheerste beweging, vandaar de rode kaart. Was dit niet gebeurd had ik het afgedaan met een U20 voor de midachter. Beklaagde en midachter hebben de situatie na de wedstrijd uitgelegd, en excuses aangeboden. Naar mijn mening verdient de beklagde geen straf.'*
8. In zijn verweerschrift verklaart appelland dat de beweging *'die de scheidsrechter heeft benoemd niet heeft plaats gevonden. Ik heb hier geen aanleiding voor gehad of een intentie voor gevoeld. Dat de scheidsrechter een elleboog heeft gezien is wel juist: Mijn arm heb ik uit het water getild om te laten zien dat er onreglementair werd verdedigd'*. Ter zitting verduidelijkt appelland zijn actie op de midvoor-midachter positie, waarbij zijn arm werd geblokkeerd door zijn tegenstander. In zijn optiek was er geen sprake van een elleboogstoot of een intentie daartoe. De tegenstander werd hierbij niet geraakt en het was het geenszins zijn bedoeling hem iets toe te brengen, aldus appelland.
9. Scheidsrechter H. heeft aanvullend verklaard: *'Ik ben nog steeds van mening dat de beklagde minder gestraft moet worden dan uitgesproken door de tuchtcommissie, zoals beschreven in het tuchtrapport. Wat ik waarnam is dat er een duel was op midvoor/achter, waarbij de midvoor (de beklagde) los probeerde te komen van de midachter. Hierbij hief de midvoor zijn arm uit het water, om los te komen van de hand van de midachter. Vanuit mijn oogpunt was dit een onbeheerste actie die iets tot gevolg had kunnen hebben. Wel kan ik niet genoeg benadrukken dat er dus absoluut geen sprake was van een opzet/intentie om de midachter te bezeren. Het was slechts een onhandige beweging. Uitsluiting voor de rest van de wedstrijd was al straf genoeg.'*
10. Op grond van de expliciete verklaring van de scheidsrechter in zijn tuchtrapport en zijn aanvullende verklaring is de Commissie van Beroep van mening dat appelland zich op een ongelukkige wijze heeft schuldig gemaakt aan onbeheerst spel, waarvoor hij tijdens de wedstrijd voldoende is bestraft.

De uitspraak luidt derhalve:

- a. Appellant is tijdens de wedstrijd voldoende bestraft.
- b. De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 23 februari 2018. Aan appellant wordt geen sanctie opgelegd.

Nieuwegein, 23 maart 2018

mr. W. Meijerink, voorzitter
F.A.W.P. van Lierop, fungerend secretaris
mr. R.L.J. Toet, lid